

PHẦN 2

Sáng chủ nhật, Vy vẫn bị nhốt trong nhà. Lệ Vy lang thang ra vườn. Ba cô rất yêu cô nên làm tất cả những gì mà Vy thích. Ông đã cho trồng cả một vườn hoa hồng trắng để Vy ngắm nhìn.

Lệ Vy rất thích ra đây mỗi khi thấy cô đơn trông vắng. Hôm nay, mẹ cô và Lệ Hoa lại ra ngoài nhưng cô thì không được đi. Lệ Vy chỉ còn một chỗ là ngắm hoa hồng trắng thôi.

Đang thả hồn mơ màng vào vườn hoa hồng thì chợt chiếc điện thoại reo lên, Lệ Vy giật mình, cô bật máy:

- Alô!

- Alô! Vy hả? Thúy Lan đây.

- Có chuyện gì vậy?

Bên kia, giọng Thúy Lan vang vang:

- Hôm nay là chủ nhật sao mà ru rú trong nhà, ra đây với tụi tao đi.

Lệ Vy thở dài:

- Ta cũng muốn lắm nhưng không được.

- Mẹ mi vẫn còn cấm cung sao?

- Phải!

Thúy Lan bày trò:

- Hay mi tìm cách lên ra đi. Tụi này họp mặt đông đủ rồi, chỉ còn thiếu có mi thôi.

Lệ Vy buồn bã:

- Tụi mi định đi đâu vậy?

- Chỗ nào vui thì đến.

- Vậy ta chúc tụi mi đi chơi vui vẻ nha.

Thúy Lan la oai oái:

- Mi không đi hả?
- Ừ!
- Ta bảo là lên ra mà.
- Ta không làm vậy đâu. Ta sợ lắm.
- Trời! Mi mà cũng sợ nữa hả?

Lệ Vy nhượng mắt:

- Hôm nay, ta thấy mệt lắm nên không muốn đi chơi.
- Vậy à! Vậy tụi này đi nhé!
- Ồ. Đi chơi vui vẻ nha.
- Ừ. Bye!
- Bye!

Lệ Vy tắt máy rồi cho vào túi, chợt có tiếng bước chân, Lệ Vy quay lại. Nhận ra ba mình, cô reo lên:

- A! Ba đã về!

Ông Khiêm vui vẻ:

- Con gái của ba.

Lệ Vy ôm lấy ba, cô ríu rít:

- Sao chuyển công tác này của ba lại lâu đến thế? Con nhớ ba quá.

Ông Khiêm xoa đầu con gái:

- Vì lần này ba qua Mỹ tìm hiểu thị trường cây ăn quả nên lâu như vậy.

Ông Khiêm chợt hỏi:

- Sao lúc này con không nhận lời đi chơi cùng các bạn.

Lệ Vy chu môi:

- Con đang bị mẹ phạt nên không thể đi cùng tụi nó được.

Ông Khiêm ngạc nhiên:

- Mẹ phạt vì chuyện gì thế?
- Con đã cãi lời mẹ.
- Vậy à!
- Thế là mẹ cấm cung con luôn.

Ông Khiêm nhăn trán:

- Sao con lại làm mất hòa khí với mẹ?

Lệ Vy tiu ngui:

- Con biết con có lỗi nhưng con không thể chấp nhận chuyện đó được.
- Thật ra đó là chuyện gì?

Lệ Vy từ từ kể cho ông Khiêm nghe. Nói xong, ông cốc đầu con gái:

- Mẹ làm vậy là muốn tốt cho con thôi mà.
- Nhưng con không thích sự sắp đặt.
- Con lại ngang bướng nữa rồi.
- Tính con vẫn đã vậy mà ba.

Ông Khiêm lắc đầu chào thua con gái. Hơn ai hết ông biết rất rõ cá tính của Lệ Vy. Cô không thích bị người ta sắp đặt cho mình chuyện đã rồi. Cô muốn tất cả phải do mình lựa chọn và quyết định.

Ông Khiêm chột đề nghị:

- Bây giờ, ba và con đi chơi nhé?

Lệ Vy reo lên:

- A! Vậy thì hay quá.
- Con thích đi đâu nào?
- Dạ, đi đâu cũng được, miễn là đi với ba.

Ông Khiêm xoa đầu con gái. Cả hai cha con nắm tay nhau vào nhà để chuẩn bị cho chuyến đi chơi.

Giờ ra chơi, Lệ Vy cùng nhóm bạn rủ nhau ra băng đá dưới một tán cây to để tán gẫu:

Thúy Lan ríu rít:

- Kể từ hôm nay Lệ Vy đã được giải phóng. Chúng ta hãy đi chơi nhiều vào nhé.

Thủy Tiên chen vào:

- Phải đó! Mấy lần trước đi chơi thiếu bóng Lệ Vy buồn muốn chết được.

Thúy Lan gật gù:

- Sau này nếu vắng mi, bọn này cũng chẳng thèm đi.

Thủy Tiên ganh tị:

- Mi biết không, tụi Thắng, Sơn đều nhắc đến mi. Không có mi, tụi nó cũng buồn hui.

Lệ Vy nãy giờ im lặng, cô lên tiếng:

- Tụi bây làm ta xúc động đây quá. Có thật là ta quan trọng đến vậy không đó?

Thúy Lan lườm mắt:

- Mi dám nghi ngờ sự chân thành của tụi này hả?

Thủy Tiên vừa cù léc Lệ Vy, vừa nói:

- Ta phải phạt mi thôi.

Thế là Thúy Lan cùng hùa vào cù léc Lệ Vy. Lệ Vy la í ới:

- Tha cho ta đi, ta chịu hết nỗi rồi. Cứu tôi với!

Thủy Tiên cao giọng:

- Có trời mới cứu được mi.

Ba cô gái đang đùa vui thì có tiếng hắng giọng của Huệ Chi. Mọi hành động đều dừng lại.

Thúy Lan hắt mặt:

- Sao tự nhiên lại hắng giọng chứ?

Huệ Chi kênh kiệu:

- Thật chẳng ra làm sao.

Thủy Tiên nhăn nhó:

- Bộ muốn kiếm chuyện hả?

Huệ Chi liếc mắt:

- Tôi không phải kiếm chuyện với hai người.

Lệ Vy đứng dậy. Cô nhướn mắt:

- Mà tìm tao à?

- Phải!

- Có chuyện gì.

Huệ Chi lạnh lùng:

- Mà hãy tránh xa Khôi Minh. Tao không muốn mày kề cạnh anh ấy.

Lệ Vy nóng mũi:

- Mày lấy quyền gì ra cấm tao thế?

Thúy Lan và Thủy Tiên hòa theo:

- Ồ, quyền gì?

Huệ Chi nổi giận:

- Tụi bây đúng là bất lịch sự.

Thủy Tiên trả đũa:

- Như vậy mới hợp rợ với mày. Đồ mỏ nhọn!

Huệ Chi trừng mắt:

- Mày nói gì hả? Mày muốn chết à?

Thủy Tiên vờ rùng mình:

- Trời ơi! Tao sợ quá. Mày hù làm tao suýt tè ra quần rồi nè.

Lệ Vy và Thúy Lan đều bật cười. Huệ Chi tức đỏ cả mặt:

- Tụi bây giỏi lắm, hùa nhau chơi tao chứ gì? Tao sẽ không để yên đâu.

Thúy Lan hất mặt:

- Nè! Mày đừng hờ một tiếng là hù, hờ một tiếng là dọa. Tao thấy buồn cười quá.

Huệ Chi bặm môi:

- Mày...

Lệ Vy cắt lời:

- Thôi đi! Lúc này mày bảo là muốn nói chuyện với tao kia mà.

Huệ Chi hậm hực:

- Mày biết tao muốn nói gì mà. Tao chỉ cần mày tránh xa Khôi Minh thôi.

Lệ Vy mỉm cười:

- Mày đang cầu xin hay bắt buộc tao đấy.

Huệ Chi trừng mắt:

- Tao mà cầu xin mày à? Mày quá tự tin rồi.

Lệ Vy chép miệng:

- Mày yêu anh ta vậy sao?

- Mày không cần biết.

Lệ Vy nhún vai:

- Xin lỗi, tao không giúp mày được.

- Mày muốn kiếm chuyện hả?

- Sao mày lại nghĩ vậy?

Huệ Chi nạt lớn:

- Tao không nói nhiều với mày. Tao nhắc lại, mày không được tiếp cận với Khôi Minh nữa.

Lệ Vy tuy không mấy có hứng thú với Khôi Minh, nhưng vì muốn chọc tức Huệ Chi nên cô làm liều:

- Tao rất thích làm những việc mà mày không thích. Mày thấy sao?

Huệ Chi mím môi:

- Mày muốn đòi đầu với tao hả?

Thúy Lan chen vô:

- Mày là ai mà tụi này không dám đòi đầu chứ?

Thủy Tiên mai mỉa:

- Yêu người ta mà không giữ được tim của người ta mà cũng bày đặt yêu.

Huệ Chi phùng má:

- Tụi bây biết gì mà chen vào hả?

Thúy Lan háy mắt:

- Chẳng phải mày đã đem khoe hãnh ta với mọi người rồi sao? Nhưng rất tiếc anh chàng ấy chỉ thích Lệ Vy thôi. Mày chỉ yêu đơn phương thôi.

Huệ Chi tái mặt:

- Tụi bây giỏi lắm, dám chơi tao, rồi tụi bây sẽ được nếm mùi.

Thúy Lan cười mai mỉa:

- Mày dọa nữa ư? Mày coi chừng tụi này sẽ làm cho mày dờ sống dờ chết đấy.

Lệ Vy đắc ý:

- Nếu mày yêu anh ta thì cố giữ anh ta đi. Tao hứa sẽ không qua lại với anh ta nữa. Nhưng nếu hãnh cứ đến tìm ta thì sao đây?

Huệ Chi chau mày:

- Mà đừng vội đắc ý. Rồi sẽ có ngày Khôi Minh sẽ cho mày một bài học. Tao tin anh ấy chỉ đùa với mày cho vui thôi.

Lệ Vy nhún vai:

- Thì tao cũng đang đùa với anh ấy mà. Tụi tao đùa với với nhau rất vui.

Huệ Chi bặm môi:

- Mày chờ đó!

Nói xong, cô nện gót giày bỏ đi. Cả đám ngồi cười nắc nẻ.

Thúy Lan cười híp mí:

- Cứ nghĩ đến dáng vẻ tức giận của nó là ta không thể nhịn cười được.

Thủy Tiên đắc ý:

- Lần này tụi mình đã cho nó một vố khá nặng, ta vui quá.

Lệ Vy nheo mắt:

- Ta nghĩ nó sẽ không để yên chuyện này đâu.

Thúy Lan nhướn mày:

- Mi sợ nó à?

Lệ Vy lắc đầu:

- Ta không sợ, nhưng ta nghĩ nó sẽ bày trò gì đây.

Thủy Tiên xua tay:

- Mi lo chi cho nó mệt. Nó có bày trò thì tụi này sẽ giúp mi bày trò lại.

- Ta nghĩ lần này nó giận thật rồi.

- Mặc kệ nó! Đây đâu phải là lần đầu.

Lệ Vy thờ dãi:

- Chẳng lẽ nó yêu Khôi Minh vậy sao? Nhưng ta thấy anh ta đâu có gì để gọi là cuốn hút đâu.

Thúy Lan trề môi:

- Trời ơi! Mi không biết Huệ Chi là con nhỏ kém thẩm mỹ hả? Người do nó chọn chắc chắn là không được ưu điểm rồi.

Lệ Vy mỉm cười:

- Nhưng ta sẽ cố mềm mỏng với hắn ta để Huệ Chi tức chết luôn.

Thủy Tiên đồng tình:

- Mà hay đó. Tụi này sẽ ủng hộ mi.

Ba cô gái chấp tay nhau giơ tay lên cao rồi cùng hô:

- Chiến thắng!

Thủy Tiên vui vẻ:

- Ta thật sự rất mong nhìn vẻ mặt tức tối của nhỏ Huệ Chi, nó rất buồn cười.

Thúy Lan chen vào:

- Ta cũng vậy.

Lệ Vy nheo mắt:

- Vậy hai mi phải cùng sát cánh bên ta đấy.

- Dĩ nhiên rồi.

Lệ Vy cảm thấy rất sáng khoái khi nghĩ đến chuyện đối phó với Huệ Chi. Cô là người luôn thích đối đầu với mọi thử thách.

Buổi tối, Vĩ Hào mở hộp Email, cả khối thư tình đang chờ Hào đọc. Vĩ Hào lắc đầu ngao ngán:

- Máy cô ả này rảnh lắm hay sao mà cứ Email cho mình hoài.

Nói rồi, Vĩ Hào dẹp hộp Email qua một bên. Anh bắt đầu lướt Net.

Vĩ Hào cố tìm nick “Hoa hồng trắng” nhưng hôm nay cô ấy không chat. Anh bèn nảy ra một ý nghĩ. Anh lướt nhẹ trên bàn phím:

- Bé ơi! Sao hôm nay không Net vậy? Có phải bị mẹ cấm không?

Vĩ Hào định gửi nó vào hộp Email nhưng màn hình đã hiển thị:

- Hi! Chào “Chàng trai thiên niên kỷ”.

Vĩ Hào sáng rỡ:

- Chào bé! Anh cứ ngỡ hôm nay bé không lên mạng chứ.

- Anh đang tìm em ư?

- Anh tìm Hoa hồng trắng.

- Vậy anh lộn chỗ rồi. Hoa hồng trắng không có ở đây.

Vĩ Hào ngỡ ngàng:

- Chẳng phải nick name của em là Hoa hồng trắng ư?

- Phải!

- Vậy anh chat đúng chỗ rồi mà.

- Nick của em là Hoa hồng trắng nhưng chỗ của em lại không có nó. Lúc nãy anh bảo là tìm hoa nên em mới nói là lộn chỗ. Tìm hoa phải ra vườn hoa chứ ai lang thang trên mạng.

Vĩ Hào nhìn câu trả lời mà anh muốn nỏ con mắt. Nhưng anh lại mỉm cười vì cách nói dí dỏm của Hoa hồng trắng. Anh trêu đùa:

- Em giỏi nhỉ!

- Giỏi gì?

- Lừa anh!

- Không hề!

- Thôi, bỏ qua nhé! Sao hôm qua em lại dừng chat đột ngột vậy?

- Em có chuyện đột xuất.

Vĩ Hào trêu đùa:

- Hôm nay có đột xuất nữa không?

- Hên xui.

- Nghĩa là sao?
- Nếu như chat thấy vui thì có chuyện đột xuất em cũng mặc.
- Dữ vậy sao?
- Ừm!

Vĩ Hào tự nhiên thấy có hứng thú với cô gái này đến lạ. Anh định gõ phím thì Thúy Liễu bước vào. Cô vui vẻ:

- Anh đang làm gì vậy?

Vĩ Hào mỉm cười:

- Anh đang lên mạng.
- Là cô nào vậy? Cho em xem với có được không?

Vĩ Hào ngăn cản:

- Em xem làm gì, hãy lại giường ngồi đi. Anh sẽ tắt máy ngay đây.

Vĩ Hào lướt nhanh hàng chữ:

- Ô! Rất tiếc anh có chuyện đột xuất rồi.
- Có thật hông hay anh đang trả thù?
- Em nghĩ anh nhỏ mọn vậy sao?
- OK! Hẹn gặp lại.

Vĩ Hào gõ chữ “bye” kèm theo cây hoa hồng xinh xắn.

Anh tắt máy rồi kéo ghế lại ngồi đối diện với Thúy Liễu. Anh nháy mắt:

- Xin lỗi vì để em phải đợi.

Thúy Liễu chu môi:

- Anh cũng biết vậy nữa sao?
- Em giận anh à?
- Thì sao?

Vĩ Hào nhướn mày:

- Anh chịu phạt.

Thúy Liễu háy mắt:

- Anh muốn em phạt gì hả?

Vĩ Hào trợn mắt:

- Trời! Lần đầu tiên anh mới nghe chuyện trị tội hỏi người phạm tội như vậy đấy. Thật khó trả lời.

Thúy Liễu hít mũi:

- Đây là chính sách khoan hồng cho những ai biết thú tội đấy.

- Vậy sao! Vậy chờ anh suy nghĩ nhé.

Thúy Liễu chu môi:

- Bây giờ đã hết thời gian suy nghĩ rồi. Anh phải nghe em xử đây.

- Có vụ này nữa hả?

Thúy Liễu khoái chí:

- Bây giờ anh phải chở em đi dạo để bù tội.

Vĩ Hào giả vờ khổ sở:

- Anh hết tiền đồ xăng rồi làm sao mà chở em đi được.

- Vậy thì đi bộ.

- Trời ơi! Cứu con với!

Thúy Liễu véo lấy mũi Vĩ Hào:

- Anh có đi không hả?

Vĩ Hào đùa giọng:

- Dĩ nhiên là đi rồi. Nếu không, tội nặng hơn chắc anh không chịu nổi.

Thúy Liễu liếc mắt:

- Anh khéo nói lắm.

Vĩ Hào cùng Thúy Liễu xuống lầu. Vĩ Cầm reo lên:

- A! Chị Liễu đã kéo được anh Hai xuống rồi. Chị Liễu hay thật đấy.

Vĩ Hào trợn mắt:

- Em làm anh Hai quê rồi đấy nhé. Lát đi dạo phố anh Hai không chờ theo đâu.

Vĩ Cầm chu môi:

- Ai thèm đi theo anh Hai chứ!

Ông Tân háng giọng:

- Tụi con định đi chơi à?

Thúy liễu lễ phép:

- Dạ! Tụi con định xin phép bác cho ra phố ạ.

Ông Tân vui vẻ:

- Tụi con đi nhớ về sớm nhé!

- Dạ!

Vĩ Hào nháy mắt với em gái:

- Anh Hai đi ăn bò nướng nè, có đi không nhóc?

Nghe đến bò nướng là Vĩ Cầm sáng mắt:

- Dĩ nhiên là đi chứ.

- Vậy thì nhanh đi!

Cả ba cùng ra xe, nhưng Thúy Liễu tỏ vẻ không thích lắm vì có mặt Vĩ Cầm.

Họ đến quán bò nướng nhưng đã đóng cửa. Vĩ Hào trêu đùa:

- Hôm nay có Vĩ Cầm đi theo thật không may mắn chút nào.

Vĩ Cầm chu môi:

- Người ta ghét anh Hai nên không bán thì có.

Vĩ Hào mỉm cười:

- Nếu không có bò nướng vậy mình đi ăn cá viên chiên nhé.

Vĩ Cầm hương ứng:

- Ý này hay đấy.

Thúy Liễu thấy khó chịu vô cùng. Cô lầm thầm:

- Con nhỏ này sao hôm nay cứ lách chách mãi làm mình không có cơ hội nói chuyện riêng với Vĩ Hào.

Vĩ Hào thấy Thúy Liễu cứ yên lặng. Anh lo lắng:

- Em sao vậy Liễu? Em lạnh à?

Vĩ Cầm chồm tới:

- Nếu chị thấy lạnh thì xuống đây ngồi với em đi.

Thúy Liễu gượng cười:

- Chị không có lạnh, chỉ thấy hơi mệt thôi.

Vĩ Hào quan tâm:

- Nếu em mệt thì dựa vào vai anh mà nghỉ. Chúng ta không đi ăn nữa mà anh sẽ đưa em về.

Thúy Liễu được dịp. Cô ngả hẳn đầu mình vào vai Vĩ Hào. Cô nhỏ nhẹ:

- Cám ơn anh.

Vĩ Hào véo mũi cô:

- Dám khách sáo với anh hả?

Thúy Liễu mỉm cười hạnh phúc. Vĩ Cầm buồn xo:

- Vậy là không được ăn gì hết rồi. Anh Hai đáng ghét quá. Biết vậy lúc nãy em ở nhà cho sướng thân.

Vĩ Hào chép miệng:

- Lần sau anh Hai sẽ bù cho mà.

Vĩ Cầm chu môi:

- Không cần!

- Hãy nhớ là không cần nhé, lần sau mà xin đi theo là anh Hai đánh đòn.

Vĩ cầm định cãi tiếp nhưng đã đến nhà rồi. Nhà Thúy Liễu ở cạnh nhà của Vĩ Hào nên rất tiện. Tạm biệt Thúy Liễu xong, hai anh em cho xe chạy về nhà mình. Vĩ Cầm chột nói:

- Em thấy hôm nay chị Liễu lạ quá. Anh Hai có nhận ra điều đó không?

Vĩ Hào nhún vai:

- Anh thấy Liễu vẫn vậy mà. Em khéo lo.

Vĩ Cầm giọng chắc nịch:

- Anh Hai hãy nghĩ lại đi, dường như chị Liễu không thích em đi cùng hai người thì phải.

Vĩ Hào cốc đầu em gái:

- Em tối ngày cứ hay nghĩ ngợi lung tung. Chúng ta đều là anh em, cùng đi chơi thì vui chứ sao lại không thích.

Vĩ Cầm chép miệng:

- Anh xem chị ấy là em gái, nhưng chị Liễu không xem anh là anh trai đâu.

Vĩ Hào trợn mắt:

- Hôm nay sao em nhiều chuyện vậy? Lại hay nói bậy bạ.

Vĩ cầm chu môi:

- Em không nói bậy đâu. Em dám chắc chị Liễu đã yêu anh.

Vĩ Hào bất ngờ. Anh nhìn chăm vào em gái. Anh nghiêm giọng:

- Em không được nói bậy nghe chưa. Tụi mình là anh em cùng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn thì sao có chuyện đó xảy ra được.

Vĩ Cầm cố nói:

- Anh Hai tin em đi. Anh chỉ cần để ý một chút là nhận ra thôi mà.

Vĩ Hào nhíu mày:

- Anh không muốn nghe đến chuyện này nữa. Em vào ngủ đi.

Vĩ Cầm tò mò:

- Anh định giải quyết sao hả, nếu chị ấy yêu anh thật.

- Em mà nói nữa là anh đánh đòn đấy.

Vĩ Cầm nhướn mắt:

- Anh Hai ơi! Em là con gái nên em có thể hiểu chị Liễu mà. Năm năm anh đi Mỹ, chị ấy vì chờ đợi anh mà chẳng quen với chàng nào cả. Như vậy chẳng phải chị ấy yêu anh sao?

Vĩ Hào nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Vĩ Cầm lại đoán đúng. Nhưng mình chỉ xem Liễu là em gái thôi mà.

Vĩ Hào nhìn em gái, anh nghiêm khắc:

- Em đừng bao giờ nói chuyện này trước mặt Thúy Liễu nghe chưa? Hãy để anh Hai từ từ tìm hiểu.

Vĩ Cầm khoái chí:

- Anh Hai tin lời em rồi sao?

- Anh không tin nhưng anh sẽ tìm hiểu.

- Vậy anh Hai cứ suy nghĩ đi em đi ngủ đây.

Vĩ Cầm đi rồi, một mình Vĩ Hào ngồi ở băng đá. Anh thấy nghi ngờ chuyện này lắm nhưng anh mong là Vĩ Cầm nghĩ lầm, chứ nếu không anh sẽ khó xử lắm.

Buổi trưa, Huệ Chi đến nhà Khôi Minh nhưng anh đang bận việc ở công ty nên cô đành phải ngồi nói chuyện với bà Thiên.

Bà Thiên nhìn Huệ Chi, bà vui vẻ:

- Lâu lâu con mới sang chơi mà Khôi Minh lại không có ở nhà, tiếc thật.

Huệ Chi gượng cười:

- Dạ, con nói chuyện với bác cũng được mà.

Bà Thiên gạn hỏi:

- Con đến tìm Khôi Minh có việc gì hay chỉ chơi thôi.

Huệ Chi tỏ ra lễ phép:

- Dạ, con tìm anh ấy tán gẫu thôi ạ.

- Vậy à!

Bà Thiên như sực nhớ điều gì, bà chợt hỏi:

- Hình như con học chung với con bé Lệ Vy phải không Chi?

Huệ Chi gật đầu:

- Dạ!

- Con bé ấy học được chứ con?

Đúng dịp, Huệ Chi đâm thọc:

- Lệ Vy học rất giỏi bác ạ. Bạn ấy giỏi rất nhiều thứ.

Bà Thiên vui vẻ:

- Vậy sao!

Huệ Chi nham hiểm:

- Bạn ấy rất nổi, dường như ai cũng biết cả.

Bà Thiên ngạc nhiên:

- Sao nó lại nổi như vậy?

- Vì bạn ấy là người sôi động. Suốt ngày cứ tìm hết trò này đến trò khác để chọc người ta. Chính vì vậy mà Lệ Vy cứ hay bị phạt nên được rất nhiều người biết đến.

Bà Thiên giật mình:

- Con bé ấy quậy thế ư?

- Đó là mẫu người rất cá tính.

Bà Thiên lắc đầu:

- Nếu như nó như vậy thì chắc bác không dám cho Khôi Minh quen với nó quá.

Huệ Chi đặc ý:

- Bác mà có muốn cảm anh Minh không qua lại với nó cũng không được đâu. Vì nó đã thu hút anh Minh rồi.

Bà Thiên trợn mắt:

- Có chuyện như vậy sao? Nhưng chẳng phải hôm sinh nhật nó đã cự tuyệt lời đề nghị của bác sao?

Huệ Chi chép miệng:

- Vấn đề không phải là ở chỗ nó có chịu hay không mà là do anh Minh quá si nó rồi. Còn Lệ Vy chính vì thấy anh Minh như vậy nên nó muốn đùa giỡn tình cảm của anh Minh.

Bà Thiên mất thần. Bà lắp bắp:

- Con... bé đó ghê gớm vậy sao?

- Nó còn rất nhiều chuyện đáng nói mà bác không biết được đâu.

- Nhưng sao con lại biết nó chỉ đùa với Khôi Minh thôi?

Huệ Chi áp úng:

- Dạ... con biết là bởi vì hằng ngày vào lớp nó cứ phao tin như vậy với chúng bạn để làm tăng giá trị của nó hơn.

Bà Thiên cau gắt:

- Nó dám nói vậy với mọi người sao? Nó xem Khôi Minh nhà bác là gì đây hả?

Huệ Chi than thở:

- Bác ơi! Nếu sau này bác cưới nó cho anh Minh thì con sợ anh ấy sẽ không được hạnh phúc đâu.

Bà Thiên xoa tay:

- Bác chẳng bao giờ chấp nhận có một đứa con dâu như thế đâu.

- Bác thương anh Minh thật vậy mà ảnh đâu biết.

- Khôi Minh nó rất có hiếu, con à? Bác nói gì nó cũng vâng lời cả.

Huệ Chi thừa cơ hội:

- Nếu vậy con xin bác hãy khuyên anh Minh tránh xa Lệ Vy đi. Con không muốn nhìn thấy anh ấy đau khổ.

Bà Thiên gật gù:

- Bác sẽ nói chuyện này với nó.

Bà Thiên đột nhiên nhìn chăm chú vào Huệ Chi, bà hỏi nhỏ:

- Sao con lại quan tâm đến Khôi Minh như vậy?

Huệ Chi ấp úng:

- Dạ... vì tụi con là bạn.

Bà Thiên lạnh trí:

- Con đừng giấu bác, có phải con đã yêu Khôi Minh không?

Huệ Chi nhích nhanh sang chỗ bà Thiên, cô nhỏ nhẹ:

- Con đã yêu anh Minh từ lâu nhưng anh ấy thì lúc nào cũng lạnh nhạt với con. Con buồn lắm.

Bà Thiên nắm lấy tay Huệ Chi an ủi:

- Tội nghiệp con quá, nhưng bác hứa sẽ giúp con.

Huệ Chi sáng mắt:

- Bác giúp con thật ư?

- Bác nói thật đấy.

Huệ Chi mừng rỡ:

- Con cảm ơn bác.

Bà Thiên xoa tay:

- Con không cần cảm ơn bác. Con chỉ cần thật lòng yêu Khôi Minh là được rồi.

Huệ Chi phấn khởi:

- Việc đó thì bác khỏi nghi ngờ ạ.

- Con ngoan lắm!

Bà Thiên cảm thấy hài lòng về Huệ Chi lắm. Nếu có được con dâu như thế thì bà sẽ vui lắm.

Ngồi được một lúc thì Khôi Minh về, Huệ Chi vui vẻ:

- Anh đi làm về có mệt không?

Khôi Minh mỉm cười:

- Cũng khá mệt đấy.

Bà Thiên lên tiếng gọi chị bếp lấy nước cho Khôi Minh. Anh hớp một ngụm rồi nói:

- Mẹ và Chi nói chuyện gì mà vui vậy?

Bà Thiên vui vẻ:

- Mẹ đang nói chuyện phải cưới vợ cho con. Con thấy sao?

Khôi Minh nhướng mắt:

- Vẫn còn sớm mà mẹ, con vẫn còn trẻ mà.

Bà Thiên liếc yêu con trai:

- Con đã ba mươi tuổi mà bảo là nhỏ hả? Ở tuổi của con người ta đã hai ba đứa con rồi.

Khôi Minh trêu đùa:

- Mai một con cưới vợ sẽ sinh ba sinh bốn cho mẹ luôn.

- Chỉ giỏi nói cái miệng thôi.

Bà Thiên chột quay qua nháy mắt với Huệ Chi rồi nói:

- Hôm nay con về sớm, hay con chở Huệ Chi đi dạo đi. Nó đến đây chờ con từ trưa đấy.

Khôi Minh ngạc nhiên:

- Em tìm anh có việc gì quan trọng không Chi?

Huệ Chi chu môi:

- Bộ có việc mới đến tìm anh được sao? Em đến chơi anh không đón tiếp hả?

Khôi Minh mỉm cười:

- Anh đâu có ý đó.

Bà Thiên chen vào:

- Vậy con chở Huệ Chi đi dạo đi.

Khôi Minh ga lăng:

- Em đi dạo với anh nhé.

Huệ Chi vui mừng:

- Dạ!

Khôi Minh chở Huệ Chi chạy dọc theo dòng sông Hương. Huệ Chi mãi mê ngắm nhìn. Khôi Minh lên tiếng:

- Em thích ngắm sông lắm sao?

Huệ Chi cười:

- Dạ!

Khôi Minh cho xe chạy thêm một vòng nữa rồi dừng lại ở một quán nước. Anh đề nghị:

- Mình uống nước nhé!

Huệ Chi gật đầu:

- Dạ.

Chỗ hai người ngồi rất lý tưởng có thể ngắm dòng sông vào chiều. Huệ Chi thích thú:

- Cảnh đẹp thật!

Khôi Minh cười:

- Em thích chứ?

Huệ Chi khoái chí:

- Cảm ơn anh!

- Đừng khách sáo mà.

Huệ Chi đang mơ màng ngắm dòng sông Hương. Khôi Minh chợt nhớ lại cảnh Lệ Vy ngắm hoa. Bất giác anh thốt lên:

- Đúng là đẹp thật.

Huệ Chi cứ ngỡ Khôi Minh đang ngắm cảnh cùng với mình nên cô thấy thích lắm.

Khôi Minh lại hỏi:

- Em và Lệ Vy có thân nhau không Chi?

Đang vui, tự nhiên nghe nhắc đến Lệ Vy nên Huệ Chi xụ mặt:

- Tụi em không thân nhau lắm.

Khôi Minh ngạc nhiên:

- Sao vậy? Anh thấy tụi em có nhiều điểm giống lắm mà.

Huệ Chi bĩu môi:

- Em làm sao mà dám giống nó chứ? Anh có biết là nó rất bốc đồng và rất ngang bướng không?

Khôi Minh nheo mắt:

- Sao em có thành kiến với Vy dữ vậy? Hai em là bạn chung lớp mà.

Huệ Chi trề môi:

- Tuy là bạn chung lớp nhưng em và nó thuộc hai thế giới khác nhau.

- Có khoảng cách đến vậy sao?

Huệ Chi chép miệng:

- Em cũng rất muốn làm bạn với nó nhưng em không thể hòa đồng với tính cách của nó được.

- Anh thấy Vy rất dễ gần mà. Cô ấy là một cô gái đặc biệt đấy.

Huệ Chi tự nhiên thấy bực bội. Cũng tại Lệ Vy mà cô mất cuộc vui. Huệ Chi nói thầm:

- Hôm nay tao sẽ nói xấu thật nhiều về mày để xem Khôi Minh có còn mê mày nữa không?

Huệ Chi thâm độc:

- Anh lại bị mắc bẫy nữa rồi. Con Lệ Vy đúng là hay thật.

Khôi Minh nhướng mày:

- Sao em lại nói vậy?

Huệ Chi cười:

- Nó được mệnh danh là “sát thủ tình trường” đấy. Nó đã làm không biết bao nhiêu chàng trai phải trồng cây si vì những lời êm dịu của nó.

Khôi Minh khó chịu:

- Anh nghĩ em đã làm rồi. Lệ Vy không như em nói đâu.

- Anh biết gì về nó chứ? Nó rất xảo huyệt. Nó rất biết cách dụ dỗ bọn con trai bằng nhiều phương thức khác nhau. Và anh đã mắc bẫy, rồi đây anh cũng bị đá như bao tên khác thôi.

Khôi Minh như không chịu đựng được, Anh trừng mắt:

- Sao em lại có thể nói xấu bạn mình một cách thậm tệ như vậy?

Huệ Chi liếc mắt:

- Em nói xấu nó làm gì chứ? Nếu anh không tin thì cứ đi hỏi người khác mà.

Khôi Minh nạt khễ:

- Em im đi! Nếu em còn nói xấu Lệ Vy nữa thì anh sẽ không xem em là bạn nữa.

Huệ Chi uất ức:

- Anh vừa gặp nó thì đã đem lòng yêu nó, còn em chờ đợi anh bao năm nay mà chỉ được xem là bạn thôi sao?

Khôi Minh nhíu mày:

- Em nói gì vậy?

- Anh không biết hay giả vờ không biết vậy? Tình cảm em dành cho anh lẽ nào anh không cảm nhận được?

Khôi Minh tự nhiên thấy bối rối vô cùng. Thật sự anh không hề biết là Huệ Chi yêu anh. Mẹ Huệ Chi làm việc trong công ty của ba anh nên anh biết Chi từ những năm cấp ba. Nhưng anh chỉ xem Chi là bạn. Lẽ nào Chi lại yêu anh.

Khôi Minh nheo mắt:

- Chi làm anh bất ngờ quá. Quả thật từ trước đến giờ anh chỉ xem Chi là bạn.

Huệ Chi cười khan:

- Trong lòng anh giờ đây chỉ có Lệ Vy thôi chứ gì? Anh có biết em đã chờ anh bao năm qua không? Ngày anh về nước em vui mừng biết bao nhưng anh lại chẳng ngó ngang gì đến em cả. Anh bảo em phải làm sao đây?

Khôi Minh khó xử:

- Anh biết anh đã phụ tình cảm của em. Nhưng Chi à, chuyện tình cảm rất khó nói, nó không theo ý ai cả.

Huệ Chi buồn rười rượi:

- Em hiểu trái tim anh giờ đây chỉ đặt nơi Lệ Vy thôi. Nhưng anh có biết là nó chẳng yêu anh không? Nó chỉ đang đùa giỡn với tình yêu của anh thôi.

Khôi Minh chau mày:

- Sao em cứ nói xấu Vy hoài vậy? Anh biết Vy không như em nói đâu.

Huệ Chi đau đớn:

- Anh lại bênh vực nó nữa rồi. Anh đâu biết rằng nó chịu qua lại với anh là vì trả thù em. Nó biết rõ em rất yêu anh nên đã dùng cách này để làm em phải đau khổ.

Khôi Minh gắt khế:

- Nếu em còn nói xấu Lệ Vy thì sau này anh sẽ không xem em là bạn nữa đâu.

Huệ Chi chua chát:

- Nếu anh đã nói vậy thì em chịu thua. Nhưng em tin rồi sẽ có một ngày anh sẽ biết rõ Lệ Vy.

Khôi Minh dăm chiêu. Anh nghĩ thầm:

- Mình có nên tin Huệ Chi không đây? Nhưng nhìn cô ấy rất thật. Lẽ nào Lê Vy lại là người như vậy? Không thể nào! Mình phải tin Vy tuyệt đối mới được.

Huệ Chi lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Khôi Minh:

- Em muốn về!

Khôi Minh gượng cười:

- Anh sẽ đưa em về.

Huệ Chi nói một cách buồn bã:

- Hôm nay em cứ ngỡ đây là ngày vui của mình. Hóa ra em lại trở về với tâm trạng đau xót như vậy.

- Em đừng vậy làm anh lo lắng. Anh tin em sẽ tìm được người tốt hơn anh mà.

- Em không mong chuyện đó xảy ra đâu vì người em yêu chỉ có một.

- Có nhiều lúc quá miễn cưỡng sẽ hông có hạnh phúc đâu Chi ạ.

Nhưng nhiều lúc nỗi đau đớn cũng là niềm vui của người thất bại.

Khôi Minh lắc đầu. Anh không biết phải nói gì với Huệ Chi nữa. Nhưng thật sự anh chẳng có chút tình cảm nào với cô cả.